

Faurshou: Jeg maa dog bemærke, at det er nærmest af Hensyn til de fjernere liggende Byer, at jeg har deeltaget i at stille dette Forslag, idet saadanne vist vilde have megen Gavn deraf.

Justitsministeren: Jeg finder det ogsaa tvivlsomt, om de Bestemmelser, der her ere foreslåede, ere hensigtsmæssige. Jeg hertjender, at i enkelte Tilfælde kunde en saadan Bestemmelse virke til at fremkalde private Sprøiter; men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at Forholdet ogsaa kan stille sig saaledes, som den ærede Ordfører nylig har ytret.

J. Christensen: Jeg maa være enig i, hvad den ærede Ordfører har sagt til Begrundelse af, at man ikke bør vedtage dette Forslag. Det vilde ikke være nok at sige, at en saadan privat Eier skulde forpligte sig til at vedligeholde Sprøiten i forsvarlig Stand; det kunde, som sagt, være Tilfældet, at Sprøiten stod paa et saadant Sted, hvor man slet ikke kunde faae Brug af den, og jeg skal derfor modsætte mig dette Forslag.

Drejer: Jeg skal blot, til hvad den ærede Ordfører anførte for, at det var hensigtsmæssigt at beholde § 38 saaledes, som den blev vedtagen forrige Gang, tilføie, at hvis dette Ændringsforslag blev vedtaget, saa vilde det forårsage vedkommende Commune endeel Besværlighed, idet det da vilde være nødvendigt for Omkostningerne i Anledning af Brandvæsenet at affatte tvende Repartitioner, idet Sprøiteeieren skulde være fritagen for Omkostningerne ved Brandredskabernes Vedligeholdelse, medens han med de øvrige Communebeboere skulde paalignes Bidrag til de andre Udgifter, s. Ex. Vandsteders Vedligeholdelse o. s. v.

J. Rasmussen: Jeg skulde dog formene, at dette Ændringsforslag vilde være gavnligt i flere Henseender. Der er allerede anskaffet mange private Sprøiter, og naar disses Eiere bleve underkastede de samme Forpligtelser, som ere foreskrevne med Hensyn til Sprøiter, anskaffede for Communens Regning, kunde man vistnok være beroliget. Jeg har tænkt mig, at

naar der paa mange større Gaarde allerede er Sprøiter, og disse bleve forsvarligt vedligeholdt, og Eiere forøvrigt være undergivne de samme Forpligtelser som Communesprøiterne, vilde det være en Uretfærdighed, hvis man vilde paaligne saadanne Eiere Bidrag til Communens Brandredskaber. Jeg skulde derfor anbefale Forslaget.

Ryholm: Hovedsagen er ikke, at der er en Sprøite i Sognet, men at den staaer paa et beqvemt Sted, og jeg troer derfor, at man ved at gaae ind paa Ændringsforslaget vilde skade Sagen overmaade meget. Man kan saaledes tænke sig et lille Sogn, hvor en Hovedgaard eller et Complex af større Bøndergaarde ligger i en Uokant. Dersom nu saadanne Eiere bleve enige om at anskaffe sig en Sprøite for sig selv og derved bleve fritagne for Bidrag til Communens Brandredskaber, vilde der jo derved blive paalagt de øvrige Beboere i Sognet en stor Byrde, dersom Amtsrådet senere skulde beslutte, at Sognet skulde anskaffe sig en Sprøite. Det er min Grund, hvorfor jeg troer, at det vil være temmelig farligt at gaae ind paa dette Forslag, idet man derved paalægger den øvrige Deel af Communens Beboere, som maaskee kunne være fattige, og som i Reglen sjelden ville være saa formuende som de, der holde private Sprøiter, at bære Udgifter, som ikke ville være af saa liden Betydning.

Rüttichau: Det forekommer mig, at de ærede Medlemmer, som have udtalt sig imod det stillede Ændringsforslag, gaae ud fra, at der i hver Sognekommune skal anskaffes en Sprøite; men det er jo een af de Forbedringer, som dette Lovudkast har modtaget, at det bliver en Sag, som overlades til Sognekommunen eller til Amtsrådet nærmere at afgjøre; altsaa vil det ofte paa mange Steder blive Tilfældet, at der ikke bliver anskaffet nogen Sprøite. Jeg skal bede det høitærede Thing erindre, hvad Ordføreren meget fuldstændigt udviklede ved denne Sags første Behandling, at Sprøiten paa Landet, hvor der ikkun er straatakte Bygninger, har Lidet at betyde, og at det derfor ikke vil være nødvendigt at an-